

Arrest

nr. 79 294 van 17 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 december 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 januari 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. DE WISPELAERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 16 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 22 september 2010 dient verzoeker hierop een aanvulling in. De lokale politie van Hasselt verricht een woonstcontrole en stelt op 4 februari 2010 vast dat verzoeker op het door hem opgegeven adres woont.

Op 4 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Verzoeker gaat hiertegen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij beslissing van 19 december 2011 wordt de beslissing van 4 augustus 2011 ingetrokken. Bij arrest nr. 76 604 van de Raad van 6 maart 2012 wordt de afstand van het geding vastgesteld.

Op 21 november 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 1 december 2011 dient verzoeker hierop een aanvulling in.

Op 19 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een nieuwe beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet opnieuw ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.12.2009 werd ingediend door :

B., A. (...)

nationaliteit: Marokko

geboren te (...) op 02.11.1983

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft – betrokkene tracht deze aan te tonen door enkele getuigenverklaringen voor te leggen. Betrokkene zou tevens Nederlandse lessen hebben gevolgd, zou een sociaal netwerk hebben uitgebouwd, zou werkwilbig zijn (hij legt attesten voor waaruit zijn werkbereidheid en werkwilbigheid blijkt) – dient er opgemerkt te worden dat dit geen grond tot regularisatie kan vormen. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat hij sinds 2005 in België zou verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van betrokkene onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.

(...)”

Op 2 januari 2012 wordt de bestreden beslissing van 19 december 2011 aan verzoeker ter kennis gebracht en wordt hem bevel gegeven het grondgebied te verlaten (bijlage 13 – Model B). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7 al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum. (...)"

Op 11 januari 2012 wordt de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet d.d. 21 november 2011 ontvankelijk verklaard en wordt verzoeker in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"a) Eerste middel

De afwijzing van de regularisatieaanvraag van verzoeker en het bevel het grondgebied te verlaten schendt de eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven van verzoeker. Alzo wordt o.m. art. 8 EVRM geschonden.

Immers uit de door verzoeker bijgebrachte stukken blijkt dat hij reeds sedert 2005 aanwezig is op het Belgisch grondgebied (stuk 4). Uit de overige stukken blijkt tevens dat verzoeker steeds aanwezig gebleven is op het Belgisch grondgebied (o.a. stukken 5-8).

Immers niet minder dan 5 personen getuigen van het feit dat verzoeker alhier zijn leven, waaronder zijn sociaal leven, heeft uitgebouwd (stuk 11).

Uit bovenstaande blijkt aldus dat verzoeker wel degelijk zijn leven sedert 2005 tracht op te bouwen in België. Wanneer verzoeker nu dient terug te keren naar het land van nationaliteit worden dit opgebouwde sociale leven ernstig verstoord.

De bevoegde dienst heeft bij het nemen van haar beslissing tot afwijzing en tot uitwijzing onterecht geen, minstens te weinig, rekening gehouden met dit element."

3.1.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend en dat hij zich hierin heeft beroepen op zijn beweerde lokale verankering. Verwijzend naar de motieven van de eerste bestreden beslissing, betoogt de verwerende partij dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding al de door verzoeker in zijn aanvraag ingeroepen elementen heeft beoordeeld, doch heeft geoordeeld dat deze niet volstaan om verzoeker te machtigen tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Volgens de verwerende partij kunnen verzoekers beschouwingen geen afbreuk doen aan de eerste bestreden beslissing, die terecht werd genomen binnen de ruime discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt en in het kader waarvan deze vermogt te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. Verzoekers kritiek, die kennelijk is gericht op een feitelijke herbeoordeling van zijn dossier, kan niet worden aangenomen.

In de mate waarin verzoeker de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, BS 19 augustus 1955, err. BS 29 juni 1961 (hierna: EVRM), stelt de verwerende partij dat verzoeker om zich dienstig op voormelde verdragsbepaling te kunnen beroepen, aannemelijk dient te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Volgens de verwerende partij moet er worden nagegaan of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont *in casu* niet aan dat hij een gezinsleven heeft in België. De verwerende partij wijst er voorts op dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM. Verzoeker kan zich dus niet dienstig beroepen op artikel 8 van het EVRM.

De verwerende partij laat ondergeschikt gelden dat er geen positieve verplichting bestaat voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen voor vreemdelingen

die voor de eerste keer om toelating hebben verzocht, zoals verzoeker *in casu*. Volgens de verwerende partij kan verzoeker zich ook om die reden niet op artikel 8 van het EVRM beroepen. In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker bovendien hoe dan ook geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van voormeld verdragsartikel.

De verwerende partij merkt verder op dat reeds werd geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel. Volgens de verwerende partij hebben de verwerping van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten inderdaad enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De verwerende partij wijst er tevens op dat reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. Volgens de verwerende partij kan de minister oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet dan ook niet in de weg.

De verwerende partij stipt ten slotte aan dat de eerste bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven; verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten.

De verwerende partij besluit dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM en dat verzoekers middel niet kan worden aangenomen.

3.1.3 In het middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In voorliggend geval wijst verzoeker in algemene bewoordingen op het feit dat hij sinds 2005 in België verblijft en er zijn leven, waaronder zijn sociaal leven, heeft uitgebouwd. Verzoeker geeft verder geen aanduiding van een familie- of gezinsleven in België. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- of gezinsleven, enkel van een niet nader gepreciseerd privéleven.

Aangezien het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het privéleven van verzoeker. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privéleven te handhaven.

Teneinde de omvang van de uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting voor de staat om het recht op privéleven te handhaven te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Aangezien verzoeker nalaat uiteen te zetten dat er voor hem belemmeringen voorhanden zijn elders een normaal en effectief privéleven uit te bouwen of verder te zetten, is de Raad van oordeel dat er in voorliggend geval op de staat geen positieve verplichting rust het recht op privéleven in België te handhaven.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1 Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“b) Tweede middel

De bevoegde dienst stelt dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker voor 18/03/2008 géén periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat hij hiertoe een geloofwaardige poging heeft ondernomen, zodat verzoeker geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie d.d. 19/07/2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft wel degelijk op verschillende manieren getracht voor 18/03/2008 een wettig verblijf te bekomen, doch stootte telkens opnieuw op de muur van de asileprocedure. Vandaar dat verzoeker een regularisatieaanvraag aanvraag heeft ingediend bij de lokale burgemeester.”

3.2.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat verzoekers tweede middel onontvankelijk is. Volgens de verwerende partij heeft de Raad van State er immers reeds herhaaldelijk op gewezen dat het wettelijk of reglementair voorschrift luidens hetwelk het beroep bij een administratief rechtscollege gemotiveerd moet zijn, van substantiële aard is. De niet-naleving van deze vereiste heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg.

De verwerende partij merkt *in casu* op dat verzoeker in gebreke blijft om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen, wat nochtans een voorwaarde is opdat er zou kunnen worden gesproken van een (ontvankelijk) middel. Volgens de verwerende partij betreft verzoekers kritiek bovendien een letterlijke kopie van het tweede middel uit zijn verzoekschrift gericht tegen de beslissing *d.d.* 4 augustus 2011 terwijl de thans eerste bestreden beslissing een volledig andere motivering bevat. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk.

De verwerende partij laat ten slotte geheel ten overvloede gelden dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht heeft geoordeeld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond was en hem bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten. Volgens de verwerende partij is verzoekers vage en summier geformuleerde bewering als zou hij wel degelijk op verschillende manieren hebben getracht een wettig verblijf te bekomen niet meer dan een ongestaafde bewering die geen steun vindt het administratief dossier, noch in de door verzoeker bij zijn aanvraag gevoegde stukken.

De verwerende partij besluit dat het middel niet ontvankelijk is, minstens ongegrond.

3.2.3 De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het tweede middel alleen maar richt tegen de motieven vervat in de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 4 augustus 2011 waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, beslissing die op 19 december 2011 werd ingetrokken. Middelen die geen betrekking hebben op de huidige bestreden beslissingen, zijn niet ontvankelijk (RvS 8 december 1993, nr. 45.181).

Het tweede middel is onontvankelijk.

3.3.1 Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“c) Derde middel

Zoals supra sub 1. De Feiten reeds werd aangehaald, kreeg verzoeker op 16/08/2011 kennis van een beslissing d.d. 04/08/2011 van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard en aan verzoeker bevel werd gegeven het grondgebied te verlaten (stuk 16). Met een schrijven d.d. 19/12/2011 werd aan verzoeker meegedeeld dat de ongegronde beslissing d.d. 04/08/2011 inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 15 december 1980 werd ingetrokken (stuk 17).

Kortom, eerst werd aan verzoeker een beslissing meegedeeld en daarna werd dezelfde beslissing ingetrokken waarbij die eerste beslissing als ongegrond wordt gekwalificeerd.

Wanneer nu echter de eerste beslissing (stuk 16) wordt vergeleken met de hier bestreden beslissing inhoudende de afwijzing van de regularisatieaanvraag van verzoeker en het bevel het grondgebied te verlaten (stukken 2-3), moet worden vastgesteld dat beide beslissingen dezelfde grondslag hebben.

Bijgevolg dringt zich de vraag op: hoe kan de overheid op basis van dezelfde voorhanden zijnde gegevens en met behulp van dezelfde argumenten oordelen dat eenzelfde beslissing dan ongegrond is en dan weer niet?

Dit is naar het oordeel van verzoeker een inbreuk op het zorgvuldigheidsbeginsel (zie o.a.A. MAST, e.a., Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Kluwer, Mechelen, 2009 (18de druk), n° 47, 57-60). Immers, het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en de beslissing dient te steunen op concrete feitenvinding. In casu werd de eerste beslissing voorbereid en gestoeld op concrete feitenvinding die dezelfde zijn als de tweede beslissing. Welnu, indien de overheid voor de eerste beslissing tot het oordeel komt dat zijn beslissing ongegrond is, kan een tweede beslissing, die gestoeld is op dezelfde feiten en beargumenteerd wordt met dezelfde argumenten, ook enkel en alleen leiden tot een ongegronde beslissing.

De handelswijze van het bestuur vormt, naar het oordeel van verzoeker, in casu een inbreuk op het vertrouwensbeginsel (zie o.a. Idem, p. 60-61). Immers, de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid: het kan niet zijn dat de overheid eerst tot het besluit komt dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis ontvankelijk doch ongegrond is, daarna, op basis van dezelfde gegevens, tot het besluit komt dat de eigen beslissing ongegrond is, en daarna, op basis van alweer dezelfde gegevens en op grond van dezelfde, minstens soortgelijke argumenten, weer haar eerste besluit bijtreedt. In casu is voldaan aan de drie voorwaarden die traditioneel worden ingeroepen opdat er sprake zou zijn van een schending van het vertrouwensbeginsel. Vooreerst heeft het bestuur zich daadwerkelijk vergist. Het is precies daarom dat het bestuur oordeelde dat zijn beslissing d.d. 04/08/2011 ongegrond was (stuk 17). Ten tweede werd ten gevolge van de vergissing een voordeel verleend aan de rechtsonderhorige: door aan te geven dat de oorspronkelijke beslissing ongegrond was, werd aan verzoeker het voordeel verleend dat zijn aanvraag ex art. 9bis gegrond werd verklaard, minstens niet werd afgewezen. Ten derde dient een gewichtige reden afwezig te zijn. Ook dit is in casu aanwezig aangezien de overheid zich baseert op dezelfde feiten en dezelfde, minstens soortgelijke argumenten inroept als die die de overheid geleid hebben de eerste negatieve beslissing te nemen die door dezelfde overheid nadien werd gekwalificeerd als zijnde ongegrond. Bovendien heeft de beslissing van de overheid stellende dat de eerste beslissing werd ingetrokken omdat zij ongegrond was bij verzoeker de verwachting en het vertrouwen gewekt dat op grond van dezelfde gegevens en op basis van dezelfde, minstens soortgelijke, argumenten niet kon worden besloten tot de gegrondheid van de beslissing.”

3.3.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat verzoekers kritiek onontvankelijk is, gezien deze kritiek niet is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, doch wel tegen de intrekking van de beslissing d.d. 4 augustus 2011. Volgens de verwerende partij zijn middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, niet ontvankelijk.

De verwerende partij stelt voorts dat de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* ter dege alle elementen uit verzoekers aanvraag heeft onderzocht, doch heeft geoordeeld dat de aangehaalde elementen van integratie niet volstaan om verzoeker te machtigen tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Volgens de verwerende partij maakt de loutere intrekking van een eerdere beslissing uiteraard niet dat de huidige eerste bestreden beslissing onzorgvuldig zou zijn genomen.

De verwerende partij merkt ten slotte op dat uit het loutere feit dat een beslissing waarbij werd besloten tot ongegrondheid van de aanvraag werd ingetrokken, verzoeker geen rechtmatig vertrouwen kan

putten dat zijn aanvraag vervolgens gegrond zou worden verklaard. Volgens de verwerende partij is verzoekers kritiek bovendien gebaseerd op een verkeerde lezing van de eerste bestreden beslissing, nu de motieven van de thans eerste bestreden beslissing wel degelijk verschillen van die van de ingetrokken beslissing.

De verwerende partij besluit dat het derde middel niet kan worden aangenomen.

3.3.3.1 Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

In de mate waarin verzoeker de gemachtigde van de staatssecretaris verwijt de beslissing van 4 augustus 2011 waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard te hebben ingetrokken en daarna een nagenoeg identieke beslissing te hebben genomen, merkt de Raad op dat hem geen beginsel bekend is dat inhoudt dat de intrekking van een beslissing impliceert dat nadien geen gelijkaardige beslissing kan worden genomen door de bevoegde overheid (RvS 9 oktober 2002, nr. 111.151).

De Raad laat voorts gelden dat verzoeker in voorliggend geval de schending van het vertrouwensbeginsel niet aannemelijk maakt. Naar aanleiding van de ingetrokken beslissing *d.d.* 4 augustus 2011 werden immers geen valse verwachtingen gecreëerd in hoofde van verzoeker vermits voornoemde beslissing eveneens een ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet betrof. De Raad wijst er tevens op dat er slechts sprake is van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan de vreemdeling en de afwezigheid van gewichtige redenen om het verleende voordeel terug te vorderen (RvS 6 september 2006, nr. 162.331). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt voor te houden, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing van 4 augustus 2011 niet ingetrokken om reden dat hij zich had vergist noch heeft de gemachtigde geoordeeld dat "*zijn beslissing d.d. 04/08/2011 ongegrond was*". Aan de eerste voorwaarde is derhalve allerminst voldaan. De schending van het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.3.3.2 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr.128.424).

De Raad laat gelden dat uit het enkele feit dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing van 4 augustus 2011 waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, intrekt om nadien een gelijkaardige beslissing te nemen geen onzorgvuldigheid kan worden afgeleid. Verzoeker toont *in casu* verder niet aan dat de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing is uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet kan worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

3.4 Verzoeker voert geen afzonderlijke middelen aan die zijn gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

mevr. L. VANDEKERKHOVE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEKERKHOVE

A. DE SMET